

BİR BAŞKOMİSER GALİP POLİSİYESİ
BEYOĞLU
ÇIKMAZI
ÇAĞATAY YAŞMUT

Şehvetli bir yorgunluk bedenime zamk gibi yapışmıştı. Yorganı üzerimden atıp yanımda sırtüstü yatan kusursuz çıplak vücuda ve yastığın üzerinde dağılmış kızıl saçlara baktım. Sol elimin işaret parmağını, geometrinin en güzel üçgeninin üzerine koyup oradan göbek deliğine, yanlara yayılmış iri memelerin arasından geçirerek zarif boynuna, bir kavis çizerek çeneye ve kalın dudaklara doğru gezdirdim.

Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

“Uyumuyor muydun?” dedim.

“Üşüdüm” dedi, yorganı üzerine çekti.

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Hımm” dedi.

“Günaydın” dedim.

“Günaydın, günaydın da, saat kaç?”

“Beş” dedim.

“Hayrola?” dedi.

“Birazdan ezan okunur” dedim.

“Sabah namazı mı kılacaksın?” dedi, alaycı bir sesle. Yorgana iyice sarıldı.

“Yaa” dedim, “kılacağım, sonra da seni çarşafa sokacağım.”

“Tabii tabii” dedi. “İbadetin kuvvetlidir. Bilirim.”

Yataktan dal taşak çıktım.

“Nereye?” dedi. “Tahmin ettiğim şeyi yapmayacaksın inşallah?”

“Tahmin ettiğın şeyi yapacağım” dedim ayakta dururken. “Bugün çok işim var. Biraz erken çıkacağım.”

“Sabahın beşinde!”

“Beş buçuğu bulur.”

“Bu sefer izin vermeyeceğim gitmene! Polis teşkilatını sen mi kurtaracaksın? Madem sabahın köründe uyandırdın beni, sonuçlarına katlanacaksın!”

“Uyumuyordun ki.”

“Olsun. Yatağın içinde olduğun sürece uyuyor sayılırsın.”

Yorganı atarak fırladı, elimden yakalayıp tekrar yatağın içine çekti beni. Üzerime yatarak iri memelerini göğsüme bastırdı.

“Son bir kez daha” dedi. “Tamam mı? Sonra gidersin.”

Teni buz gibi olmuştu.

Omuz başlarından tutup altından yılan gibi sıyrılarak yataktan çıktım. Memeler güzeldi evet, üçgen de güzeldi ama yeteri kadar oyun oynamıştık. Tuvalete gittim. Işığı yaktım. Yüzümü yıkadım. İşedim.

Geri döndüğümde yatağın ayak ucuna bağdaş kurmuş, beni bekliyordu.

“Üşüyeceksin” dedim.

“Kıl oluyorum sana” dedi.

“Olmayan birini göstereceğim” dedim.

Yoga pozisyonunu terk edip dizlerinin üzerine dikildi. Göğüsler bütün olgunluğuyla kendini aşağı bıraktı.

“Gel buraya” dedi kollarını açarak.

Belime sarılıp dudaklarını yüzümde, boynumda gezdirdi.

“Yapma” dedim, kendimi kasarak. “Gitmem lazım. İştahını akşama sakla.”

Boynuma küçük öpücükler kondurmaya devam etti.

“Giyinmem lazım” dedim. “Trafığe yakalanacağım.”

Boynumu vampir ısırması gibi şiddetli bir acı hissettim.

“Ne yapıyorsun?” diyerek sertçe ittim, birkaç adım geriledim.

Söylene söylene banyoya gittim, tekrar ışığı yakıp aynaya baktım. Boynumun sağ yanında ufak bir kızarıklık belirmişti.

“Beni millete rezil edeceksin!” diye bağırdım içeriye.

“Umurumda bile değil” dedi öfkeli bir sesle.

Odaya döndüm. “Ne yapmaya çalışıyorsun? Kendince intikam mı alıyorsun?”

“Kahretsin” dedi. “Anlamıyor musun? Bu kadarı yetmiyor bana. Yetmiyor.”

“Bulduğunla yetinmelisin” dedim.

Elimle kızarıklığı yokladım.

“Abartma” dedi.

“Sen azmışsın” dedim.

“Sen de zincirlerimi sıkı tut” dedi.

“Bazen çok zorluyorsun” dedim.

“Yalnız yaşamaktan bıktım. Bir gün polisliği bırakır, daha doğru dürüst bir iş bulur, diyorum, giriş çıkış saatleri düzenli bir iş, biz de diğer çiftler gibi yaşarız, diyorum. Ama kendimi kandırıyorum. Günün birinde bir kurşun yiyip gebereceksin.”

“İyi ya! Bu ev de sana kalır. Başkalarıyla sabaha kadar doya doya sevişirsin.”

Bakışları bir düşmanın bakışlarına dönüştü. Sağ elini bir an için havada görmemle yanağımda acı hissetmem bir oldu. Tokat sesi odanın içinde yankılandı. Terlemiş avuç içleri alev topu gibi yanağımı yaktı. İkincisini bekledim. Gelmedi. Gelebilirdi. Ama gelmedi.

“Çok adi adamsın” dedi.

Cevap vermedim. Yanağımı ovaladım. Acımıştı. Eli ağırdı.

Giyisi dolabının kapağını açtım. Dün akşam sevişirken tıktırdığım siyah kazağımı ve gri kumaş pantolonumu

giydim. Ütüye ihtiyaçları vardı mutlaka. Çoraplarıma bakındım. Biri yatağın altından, diğeri komodinin arkasından çıktı. Yatağa oturup ayaklarıma geçirdim. Komodinin çekmecesini açıp silahımı çıkardım, belime soktum. Kimse yokmuş gibi odadan çıkarken arkamdan seslendi: “Bir şey unutmuyor musun?”

İsteksizce başımı çevirdim. Ayakta duruyordu.

“Ne?” dedim.

“Öpmeyecek misin?” dedi dudağını göstererek.

“Hırçınlığın geçti mi?”

“Hadi ama, lütfen!”

Yanına yaklaştım. Yüzümü iki elinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma kenetledi. Ellerini saçlarıma geçirdi. Çılgınca öpüyordu. İçimde elektriklenme başladı. Belki de doğru söylüyordu. İşin canı cehenneme! Bir kez daha yapmalıydık. Sertleşmeye başladım. İşin canı cehenneme! Az önce tokat atan eli saçlarımdan hafifçe belime doğru kaydı. O anda belimden bir şeyin yağ gibi çıktığını hissettim. “Siktir!” dedim. “Siktir!”

Sol elini göğsüme dayayıp beni olanca gücüyle geri itti. Silahı iki eliyle kavradı. “Uzak dur!” dedi. Tabancanın namlusunu kendine doğru çevirdi, ağızına soktu.

“Dur!” dedim. “Ne yapıyorsun!”

Bakışları sert ve sıcaklıktan uzaktı.

Işığı açtım.

“Çıkar şunu ağızından! Bir delilik yapma!”

Gerçekten tetiği çeker miydi?

Çekerdi!

Silahı ağızından dondurma emer gibi yavaşça çıkardı. Bu sefer namluyu iri memelerinin arasına gömdü.

“Sıkayım mı?” dedi.

“Bırak şunu” dedim. “Böyle şaka olmaz. Patlar matlar.”

Bir kahkaha patlattı. Ürkütücü bir kahkahaydı. Nefret dolu.

Üzerine doğru bir hamle yaptığım anda, “Yaklaşma” dedi. “Sakin yaklaşma. Vururum kendimi.”

İki elimi göğüs hizasına getirip bir topu tutacakmış gibi açtım: “Tamam tamam” dedim. “Sakin ol. Biraz sakın ol! Sakın bir çılgınlık yapma!”

“Patlarsa belki iyi olur” dedi. “Sen, tabanca ve bir ceset. Üçünüz bir evde. Hâlini görmek isterdim, doğrusu.”

“Niye böyle yapıyorsun?” dedim. “Niye bana eziyet ediyorsun? Aklını mı kaçırdın?”

“Delirttin beni. Manyak oldum senin yüzünden.”

Namluyu memelerinin arasından bir aşağı bir yukarı sürttü.

“Çeliğin soğukluğunu hissetmek güzelmiş” dedi. “Ölüm de böyle güzel midir acaba?”

“Emin ol” dedim, “kurşunun tadını hissetmek o kadar güzel değildir!”

“Yaa!” dedi ve namluyu bana doğrulttu. “Kendimi öldürmekten vazgeçtim Galip. Seni öldüreceğim.”

Bir kahkaha daha patlattı. Bu sefer çılgın bir kahkahaydı.

Gözlerinin içine baktım. Ne bulmayı bekliyordum bilmem ama normal bir şey yoktu. Bir otomobil galerisinde kaprisli bir müşteriye yardımcı olmaya çalışan satış danışmanı kızın bakışlarına hiç benzemiyordu. Annemin şefkat dolu bakışları hiç değildi.

“Benim uğruma, benim ellerimden ölmek ister misin?” dedi.

Bok yoluna gidiyordum. Evet. Gayet açık bir biçimde bok yoluna gidiyordum. Bir karşı atak yapma zamanıydı.

“İsterim!” diye bağırdım. “Durma! Çek tetiği.”

“Ne?” dedi. Sesinde bir şaşkınlık vardı.

“Vur ulan!” dedim. “Vur beni, orospu! Bu boktan hayat-tan kurtulmuş olurum sayende.”

“Hayatın boktansa niye onu değiştirmiyorsun?” dedi gözyaşlarıyla birlikte.

Sesi çoktan teslim olduğunu söylüyordu.

“Yapamam” dedim. “Yapamam.”

“Yaparsın” dedi. “Niye yapamayacaksın? Yeter ki bir adım at.” Yaşlar nehir gibi boşalıyordu. Tabancayı tutan eli titremeye başladı.

“Hayatımı değiştiremem” dedim. “Ama gözden geçirim.”

“Hayatımı mahvettin.”

“Buluruz bir yolunu” dedim. “Kafa kafaya verip bir çaresine bakarız.”

“Sana inanmıyorum” dedi. “Seni tanırım Galip, sokaklardan kopamazsın.”

Tetiğin üstünde duran parmağı gerildi.

“Eyvah!” dedim içimden, “zaman azalıyor.”

“Bak” dedim, “indir şu silahı, adam gibi konuşalım.”

“Her gün vurulduğun haberini beklemekten yoruldum. Yalnız yaşamaktan yoruldum. Artık buna bir son vereceğim. İnsan bir kere ölür Galip, anlıyor musun? Bir kere!”

Gözlerindeki derin kararlılığı fark ettiğim anda, yatağa doğru uçtum. Sağ elimle tabancayı tutan eline vurdum, silah yatağın üzerine düştü. Allah’tan patlamadı. Çünkü düşerken namlunun ucu hâlâ bana doğruydu. Sol elimle de yüzüme panter gibi pençe atmaya çalışan elini havada yakaladım. Yatağa yatırıp üzerine oturdum. Kollarını geriye doğru gererek bastırdım. Altımda direndi, debelendi, çırpındı.

“Canımı yakıyorsun!” diye bağırdı.

“Daha da yanacak” dedim.

Karnının üzerine bütün ağırlığımı verdim. Sağ elimi havaya kaldırarak olanca gücümle tokatı sol yanağına yapıştırdım. Tokat sesi bir kez daha odada yankılandı. Bir çığlık attı. Savrulan elimi boş döndürmedim, tersiyle sağ yanağına uçurdum. Bir çığlık daha kopardı. Dudağından kan sızıyordu. Hırsımı bir türlü alamıyordum. Uzanıp

yastığımı aldım. Yüzüne bastırdım. Debelendi. Yastığa iyice abandım. Bacaklarımı sağ sola savurdu. Kurtulmaya gücü yetmiyordu. Birazdan bilincini kaybedecek, çırpınışları kesilecekti.

Silahla selamlaştık. Bütün gücümü yastığı tutan sol elime verdim, sağ elimle emniyeti açık silahı kavradım. Namluyu yastığın ortasına dayadım.

“Debelenme, debelenme. Gideceğin yer daha güzel” dedim.

Bir kere sıktım. Duvara salça gibi kan fişkırdı. Hareket anında kesildi. Kuş tüyleri havada uçtu. Bir kez daha sıktım. Birkaç saniye öylece durdum. Burnuma barut kokusu geldi. Kanlı yastığı bıraktım.

O anda telefonun sesi yanı başımda çalan bir çan gibi titretti beni. Çaldı, çaldı, çaldı...

1

Telefonun zırlıtısı, rüya dünyamın derinliğinden çıkardı beni. Homurdanarak komodinin üzerine uzanıp ışık saçan telefonu aldım. Serdar.

“Alo?” dedim, ağzım yırtılırcasına esneyerek.

“Benim abi.”

“Ne oldu Serdar!”

“Uyandırdığım için özür dilerim abi. Bir cinayet var.”

“Cinayet mi? Nerede?”

“Beyoğlu’nda abi. Galatasaray Lisesi’nin yanındaki sokakta bulmuşlar cesedi. Adamı bıçaklamışlar.”

“Siktir ya!”

“Bence de abi. Şimdi oraya gidiyorum. Sen gelecek misin?”

Telefonu kulağımdan çekip saatine baktım. Beşe geliyordu. Eh, neredeyse sabah oldu, uykuma da sıçıldı...

“Geliyorum” dedim. “Geliyorum.”

Rüyaları bu yüzden seviyordum. Sevda, kafası dağılmasına rağmen, şu anda, eğer bir depresyon olmaz ya da birileri tepemize atom bombası falan atmazsa, yatağında fosur fosur uyumaya devam edecekti. Beyoğlu’nda bıçaklanan adam da uyumaya devam edecekti. Tek fark, onun bir daha uyanmayacak olmasıydı. Telefonu aldığım yere, sigaramın yanına bıraktım. Kollarımı iki yana açıp bir kere daha esnedim. İyi geldi. Kalan uyku kırıntıları da elektrikli süpürgeyle çekilmiş gibi yok oldu. Yataktan çıktım. Yorganın altında kendine sıcak bir dünya kurmuş bedenim tatlı tatlı üşümeye başladı. Fazla yakıt parası gelmemesi için, geceyarısından sonra kaloriferleri kapattıran apartman

yöneticisi şıllığa okkalı bir küfür savurdum. Don fanila, titreye titreye tuvalete gittim. Musluğu açıp yüzümü soğuk suyla yıkadım. İyice açıldım. Çişimi yaptım. Mutfağa gidip ocağa suyu koydum. Altını tam açtım. Salonun perdelerini çektim. Dışarıda koyu lacivert bir gökyüzü vardı. Cadde ıslaktı. Bir köpek çetesi, parktan Moda yokuşuna doğru sessiz sedasız koşuşturdular. Tam o anda, parkta hareket eden bir iki karaltı fark ettim. Başımı pencereye iyice yaklaştırdım. Alnım cama tosladı. Bir “Siktir!” daha çektim. Ağaçların arasında bir sigara ateşi yanıp söndü. Bu aralar parka musallat olan tinercilerdi mutlaka. Bu soğukta dışarıda ne yaptıklarını merak etmedim. Bana ne.

Kahve suyu kaynayınca kadar gri kumaş pantolonumu giydim, üzerime de kalın, siyah bir kazak geçirdim. Sıcağa kavuşan vücudum hafifçe gevşedi. Dün giydiğim çorapları yerden alıp kokladım. Tamam, parfüm gibi kokmuyorlardı ama idare ederdi. Giydim. Soğuk suyla tıraş olmak aklımın ucundan bile geçmedi.

Mutfak dolabını açıp kupamı aldım, içine bolca kahve döktüm. Ocağı kapayıp kaynamış suyu kupaya boşalttım. Şeker atmadım. Çekmeceyi açıp çay kaşığı buldum, yatak odasına yollanırken kahveyi karıştırdım. Sigara ve çakmağımı aldım. Balkon kapısını aralayarak, kahvemi sigara eşliğinde, karanlığa gömülmüş pencerelere bakarak içtim. Sonra üşüdüm, sigaramı dışarıya fırlattım, kapıyı çekip kilitledim. Kupayı mutfağa götürüp bulaşık makinemin üst rafına tikiştirdim. Bu saatte makineyi çalıştıracak kadar zalim bir komşu değildim. Ama yönetici olacak o karı, üst katımda oturuyor olsaydı, belki çalıştırdım.

Silahımı belime sıkıştırdım. Sokak kapısının yanındaki portmantodan emektar pardösümü alıp giydim. Evin içinde kısa bir tur yaparak ceplerimi hızlıca telefon, arabanın anahtarları, sigaram ve çakmağımla doldurdum. Ocağı da kontrol ettikten sonra lastik tabanlı ayakkabılarımı

çıkardım dolaptan. Giyecek başka kışlık ayakkabım da yoktu zaten. Hep aynı ayakkabıyı giydiğim için, giyerken çekecek kullanmama gerek kalmıyordu. İki bilek hareketiyle ayaklarım ayakkabının içine yerleşti. Kapıyı yavaşça çekip çıktım. Otomatı yaktım, kapıyı gürültü çıkarmadan kilitledim, anahtarları cebime atıp merdivenlerden aşağıya sessiz ama hızlı adımlarla indim. Sokağa çıktığımda sert bir rüzgâr suratıma çarptı. Ciğerlerimi soğuk havayla doldurmak iyi geldi.

Hafiften yağmur atıştırıyordu. Ciddi bir soğuk vardı. Hava ayaza çekmişti. Kahve ve sigara gayet güzeldi ama temiz hava daha güzeldi. Belki bir gün sigarayı bırakmayı düşünebilirdim. Issız caddeden karşıya geçip parka daldım. Korku filmlerindeki bir sahneye adım atmış gibi hissettirdim kendimi. Bir köpeğin uluma sesi, ağaç dallarının hışırtıları ve karanlık ürkütücüydü. Ürperdim.

Gördüğüm karaltılar gitmişti. Parktan çıktım, cebimden anahtarları çıkararak, uzaktan kumanda ile otomobilin kapılarını açtım. Koltuğa oturduğumda kıcım, sanki koca bir buz kütesinin üzerine oturmuş gibi oldu. Ellerimi ovuşturdum. Anahtarı kontağa sokup çevirdim. Motor inat etmeden çalıştı. Ben de gaza yüklenmeyerek üzerine fazla gitmedim. Biraz ondan biraz benden. Farları yakıp boş caddeye çıktım. Kalorifere saldırmak için kendime beş dakika süre tanıdım.

Yoğurtçu Parkı'nın Kurbağlıdere Köprüsü tarafındaki ön giriş kapısından sola dönüp Salı Pazarı'nın kurulduğu alandan geçtim, stadın arkasından çevreyoluna daldım. Sol şeride geçerek, süratimi kalp krizi geçirmiş hastasını hastaneye yetiştirmeye çalışan bir ambulans kadar artırdım. Tekerleklerden ıslak asfaltın vızıltıları geliyordu. Önüm boştu. Arkamda bana selektör yapan yoktu.

Yağmur kendini adamakıllı hissettirmeye başlayınca ayağımı gazdan hafifçe çektim, orta şeride geçtim, silecekleri de

fasılalıya ayarladım. Köprünün üzerinde yağmur, silecekleri fasılalıdan sürekliliye aldırarak kadar azıttı. Camların buğulanmaya başlamasından kaloriferi açmadığım aklıma geldi. Açtım. Sıcaklığı da üç derece birden artırdım. Üstünden geçtiğim İstanbul'a göz ucuyla baktım. Uyuyordu. Bıraktım uyusun.

Köprüyü terk ettikten sonra, Beşiktaş sapağında Yıldız Teknik Üniversitesi'nin önüne geldim. Otostop yapan öğrenciler olmazdı bu saatte. Barbaros yokuşundan iskeleye doğru indim. Üsküdar'a motor var mıdır, diye düşünmedim. Sürekli göz kırpan trafik ışıklarını, birkaç taksiyi, ağır ağır ilerleyen bir devriye arabasını, çok hızlı ilerleyen bir gazete kamyonunu arkamda bırakarak İnönü Stadı'nın yanından Gümüşsuyu yokuşuna vurdum. Önce Teknik Üniversite'yi, sonra Alman Konsoloslukunu geride bırakıp terk edilmiş görünümündeki Taksim Meydanı'na ulaştım. AKM'nin önünden kıvrılıp İstiklal Caddesi girişine geldim. Birkaç taksi kenarda bekliyordu. Tramvay yolundan, Galatasaray Lisesi'nin önünde, tepelerinde mavi kırmızı ışıkların yanıp söndüğü polis araçlarına doğru sürdüm otomobilimi.

Cinayet yerine!